

Esra Uzalp

- Őirler -

Yayın Tarihi:

19.10.2023

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan Őirlerin tüm yayın hakları Őairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Őirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, Őairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kiŐinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, Őairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıŐtır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve Őiir içerikleri ile ilgili anlaŐmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir Őekilde sorumlu ve taraf değildir.

3. Köprü

Soğuk bir İstanbul gecesinde
Boş bir sokak
Önce rüzgar oluyorsun boğazdan esen
Sonra köprünün ışıkları
Gözümün içine içine parlıyorsun
Üşümüş ellerin.
Çok eskiden verdiğim bir söz gibi
Tutuyorum ellerini
Konuşmaya başlıyorsun;
"İşte şu gördüğün her kar tanesi benim için dans ediyor,
Tek tek davet ettim hepsini, hiçbirini unutmadım
Ellerini tutuyorum şuan ama
eskiden verdiğim hiçbir sözü tutmadım"
Gülüyorsun,
Gülümsüyorum
Seni içimde, derinde bir kırgınlık gibi özümsüyorum
İki yana açıp kollarını
En yüksek sesinle bağıryorsun,
Sesin çınlıyor boğazda;
"Bak! Bir elim Asya, bir elim Avrupa
İşte bu iki kıtanın arasında sıkışıp kaldı düşüncelerim
Düşünce ben, kendimi şu köprü gibi hayal ederim"
Düşüyorsun,
sen de kar taneleriyle birlikte
Bir avuç suyun içinde
kayboluyorsun..

Esra Uzalp
31.12.08

Esra Uzalp

Aşk

Kendi sesinin tınlarında susacağın
Adil yalnızlıklar bıraktım sana
Şimdi içinde bir bağ bozumu aşk
Hasat zamanı düşsüzlüklerinin
Rüzgardan daha hafif adımlarla estiğim
Durup dururken aklına estiğim bir gün bugün
Bugün doğum günü sensizliğimin
Kimsesizliğimin yıl dönümü
Kendi sesimin tınlarında susacağım
Haksız yalnızlıklar bıraktın bana
Şimdi duvarda asılı bir takvim yaprağı aşk
Yarın olunca
koparılacak

Esra Uzalıp

Esra Uzalıp

Ayrıldık

Şimdi boş avuçlarımda simsiyah,
kara delikler yetişmekte!
Ellerimi tutarsan,
kaybolur ellerin!
Ellerini tutarsam kaybolurum içimde.
İçim virane,
taşınması zor bir ömür yığını içim!
Korkularım da var, cesaretim de.
Umudum, umutsuzluğumun tezadında yetişiyor.
Ben, ben değilim artık.
Senden de bir eser yok.
Duymak için eğildiğimde seni,
yıkılıyorum.
Sormak için eğildiğimde,
dilim tutuluyor!
Felçli bir adam gibi şimdi aşk;
aynı eski yatağında hareketsiz duruyor.
Gözlerime bakıyor;
anlamıyorum...

Esra Uzalp

Esra Uzalp

Basit Yaşanmışlıklar Silsilesi

gittiğim adımların depreminde
bir enkaz, bir yıkıntı bakışların
durabilirdim bir kuple
bu karanlık, bu dumanaltı gecede,
birkaç satırlık bozabilirdim sessizliğimi
belirsizliğimi saklayabilirdim ardımda
ama sen!
sen ki sen gibi, yabancı gibi değil
insan gibi değil
kapısını kilitlediğim bir oda gibi içimde
öldürdüğüm bir yanımın mezar sessizliği
ve korkusu ve huzuru ve kimsesizliği diğer yanımın
sen ki sessizliğimin cümleleri
bir gözüm, bir elim, bir canım gibi
amacım gibi bildiğim
gözlerindeki son ışığa bakmak için
durabilirdim bir kuple
ama ben senin yanından
bir savaş meydanından geçer gibi
kendimden vazgeçer gibi geçtim
ve bu yıkıntının içinden
gözlerim kapalı gitmeyi seçtim

Esra Uzalp

Bıaktım

Taşıma sularla ne değirmenler döndürdük biz
İçimizden dışımıza taşındık
Yakınımızdan uzağa
İşte bütün ip uçlarını verdim sana
Bir intihara tanıklık etmiş bütün iplerin bütün uçlarını verdim
Niyetli bir yok oluşun arzusunda
Dante gibi bıraktım seni
Bıaktın beni bir yol ortasında
oysa
Uzunca bu yol gibi serilip önüne
Adımlarını sayabilirdim içimi ezen
Dursan uzayabilirdim varmak istediğin yere
Sussan tenhalaşırdım
bittiğin yerde vedalaşırdım kendimle
ama sen bu yolda,
bu gözlerin kadar ıslak ve uçsuz bucaksız
Niyetli bir yok oluşun arzusunda
Dante gibi bıraktın beni
Bıaktım seni bu yol ortasında
Taşıma sularla çok değirmenler döndürdük biz
Ellerimizi değdirmeden öldürdük ikimizi

Esra Uzalp

Esra Uzalp

Cezb-i Yüksek

cezbi yüksek gözlerinin aksinde
ellerim bir yangın yeri külleri dağılan
dağıldım dört bir yana
içimde bir açık yara şimdi aşk
şimdi bir sokak serserisi sevdam
hem deli, hem kimsesiz ve uçarı
kaçarı yok bu bitmişliğin
terkedip gitmişliğin kadar siyah ki bakışların
cezbi yüksek,
hazmı zor
bu dört bir yana dağılmışlığın
birçok anlamı ve tek bir anlamsızlığı var ki
ateşi hala kor

Esra Uzalp

Duyuyorum

Susuşun
Issız bir şehir meydanı terkedilmiş
Sırtı yüklü yaşlı adamlar gibi ezik bakışların
Bu yollarda,
bu gözlerin kadar ıslak ve uçsuz bucaksız
Geri gidiyorsa adımlarım,
Duruşum ayrılıktır
kararı çoktan verilmiş
şimdi boşluğunla çoğalan
bir yangın yeri avuçlarım
yumarsam ellerimi kül olur aşk
siyah bir tül olur yüzün yumarsam gözlerimi
her şeye rağmen ben
bu yollarda
bu gözlerin kadar ıslak ve karanlık
iki avuç yangınında aşkın
öylece duruyorum
sesin çıkmıyor hala
ama
ben duyuyorum.

Esra Uzalp

Rapounsel

İşte al,
Kestim saçlarımı!
Yalandı hepsi,
Kuleye kapatılışım, çaresizliğim, yalnızlığım yalan!
Kendim ördüm bu kuleyi ben.
Sen yaklaştıkça ben yükseldim,
Elimi uzattım sonra,
Saçlarımı,
Ömrümü uzattım!
İşte al,
Kestim saçlarımı
Yanlış bir masalın içinde
Yanmış iki kahramanınız
Sen kahroluyorsun, ben rapounsel!
Uzadıkça saçlarım
Tükeniyoruz
Al işte,
Saçlarımı da kestim
Şesimi de
Ümidimi de
Ve yıkıldı kule...

Esra Uzalp

Esra Uzalp

Rapounsel II

Hayata kızgın umutsuzluklar yetiştiriyoruz içimizde
Gece düşünmeye başlayıp
Sabaha yetiştiriyoruz
Ne rüzgarla savrulduğumuz var
Ne de kavrulduğumuz güneşin sarısında
Bu sonbahar sabahında
İçimiz dışımıza taşmış,
taşmış içimiz..

Eğer bu küçük ve çekingen adımlarla yürüyeceksek bir yerlere
Eğer her düşeni kaldırmak için biz de düşeceksek
Her sonbahar güneşi, her yaz yağmuru düşleyeceksek
İçimizde susarken, birbirimize bağıracağız en sesli harflerle
Ya da kendi küçük kumdan kalelerimize hapsedeceksek yalnızlığımızı
-ki benim adım Rapounsel, en özgür olduğum yer bu kule-
En büyük düğümleri yutup en küçük çözümleri kusacaksak
Ve de sonunda bir gün birbirimizi hiç anlayamayacaksak
Senin benden, benim de senden bir farkım olmayacaksa
Ya da her hangi bir yerde bizden, her hangi bir iz kalmayacaksa
Ve bulamayacaksa bizi beklediğimiz şey her neyse
Vazgeçeceksek beklemekten
Ertelemekten yorulup duvara fırlatacağsak bir çalar saati
-ki benim adım Rapounsel, tek özgür olduğum yer bu kule-
Hayati bir önemi kalmayacaksa hayatımın
Yüzüne bakmayınca "nasılsın" diye sormayacaksan
Kenara attığım her şey yeniden önüme çıkacaksa
İçimdeki biri beyazlar çalacaksa benim grimden
Tam da o sırada "minor swing" çalacaksa kafamda
Uykumda bir uçuruma düşeceksem birinin kollarından
Yollarından boşluklar çıkacaksa sabah terk ettiğim bir evin
Ve ben bütün bu anlamsızlıkların altında ezileceksem
"Ezileceksem" diyorum
-ki benim adım Rapounsel, ezilmediğim tek yer bu kule-
Ve ben yine "her neyse" diyip susacağsam
Ve sen yine "her neyse" diyip susacaksan
Suskunluğumuz pekişince bir şeylere yeniden başlayacaksak
Farklı bakış açılarıyla,
bir yokluğun, bir varlık için anlamını anlamaya çalışacaksak
Bunu en çok ben anlayacağsam
Ve "gönülsüz tedbirleriyle" birinin,
bir mübadelede dışımdan içime sürüleceksem
-ki benim adım Rapounsel, tek başıma bir azınlığım-
Daha da çok azalacağsam
Hiç kalmayacağsam
Artık bu kulede tek başıma kalamayacağsam
-ki benim adım Rapounsel olsa da o kadar uzun değil saçlarım-
ve
hayata kızgın umutsuzluklar yetiştiririm içimde
Gece düşünmeye başlayıp
Sabaha yetiştiririm
Hem rüzgârla savrulurum
Hem de kavrulurum güneşin sarısında

Bu sonbahar sabahında
Taşabilirim bu kuleden!

Esra Uzalp
17.11.2008

Esra Uzalp

Renk

Arttıkça acılarım
Sökülmeye başladı ruhumdaki yamalar
Aşkımı kutsadığım kılıçla
Bilğimi kesiyorum
Sesimin her tınısından bir ağıt çıkıyor
Ve ellerimi yıkıyor bir yabancı hayatın akışında
Saçlarım aynadayken daha siyah
Yüzüm daha silik görünüyor
Hüznüm gömülüyor kahkahalarımda
Bir yabancınnın tokadıyla gözlerimi açıyorum
Ellerime yapışan hayatın akışında
Ruhumdan kaçıyorum
Sessizlik bir şarkıymış aslında hiç susmayan
Karanlık aslında öyle aydınlıkmış ki
Kör etmiş gözlerimizi
Kırmızı, mavi, yeşil yokmuş
Ruhumuzun beyazında tonlanan siyahmış her renk
Ve artık beyazı yokmuş ruhumun
Silik yüzümün cıglığında çatlayan aynaymış aşkımı kutsadığım kılıç
Gülmedikçe kesmezmiş, gülememişim
Sesimin her tınısı sessizliğin şarkısında kaybolmuş
Ellerimi hiç sokmamışım hayatın akışına
Ve kendimi bir yabancı sanacak kadar
Yalancıymışım kendime
Sessizlik, benim söylediğim bir şarkı
Karanlık benim saçlarım
Ve ben hayatın akışında tonlanan bir renkmişim...

Esra Uzalp

Esra Uzalp

Sen

Suyu çekilmiş bu toprakların,
Ve sen şimdi bir korkuluksun,
tuz gölünün sıcaklığında asılı.
Hasır şapkanın gölgesinde,
gizlemek ister gibisin,
Tuz Gölünden daha tuzlu gözyaşlarını.
Bu türkü böyle söylenmez!
Bağırdıkça yakar boğazını.
Ellerini bağlamalı, gözlerini bağlamalı,
Ruhunu bağlamalısın bu türküde!
Ve sen artık bir samyelisin
Başakların dalgasında,
topacık bebelerin kundağında iğde dalısın...

Esra Uzalp

Esra Uzalp

Sevgi

bu hiç bilmediğin Őehirde
bildiğin yerlere açılıyorsa yollar
sokak lambaları bir bir yanıyor her adımında
ya da yürüdüğün kaldırımında
boş bir bankaŐa aşk sana özel
seni sevdiğim içindir

Esra Uzalıp

Sığınak

Yalnızlık korkusundan kendinden geçerken,
Uğramıştın bana da,
Neydi ki yaşadığımız?
Susmak mı, konuşmak mı?
Biz hiç aynı şeylere gülmedik senle,
Hep güler gibi yaptık.
İlk içten gülüşümüzde de taptık güldüğümüz güne,
Bizim içindi her şey sadece ikimiz için.
Karanlık dedin,
Güneş buldum sana!
Sıcak dedin, ağladım.
Şimdi üşüdüm diyorsun ve durduramıyorum gözyaşımı.
Korkmak mı, ne kelime sadece üzülüyorum.
Kendimi kendime sataşırken buluyorum.
Vuruyorum kendimi,
Ölüyorum!
Ve ölüm korkusundan kendimden geçerken,
Sadece kendim'den geçiyorum ben!
Korkarsın içimin kan gölü verandalarından.
Ben bile korkuyorum,
Önce yuh diye haykırıp yaşantıma giren herkese,
"Meraba" demek isterdim hiç tanımadığım birine.
Ben de yaşayabilmek isterdim kalabalık kaldırımlarda.
Senin sahip çıktığın dünyada,
Üşüye bilmek isterdim yağmur yağarken...
Ölmaz!
Sen hoş gelmedin bana,
Kendinden geçerken uğradın.
Şimdi kendini geçerken beni de geçiyorsun.
Kendine benden ayrıksı bir hayat seçiyorsun,
Git!
Korkmak, konuşmamak ve susuşmamak üzere,
Görüşmemek üzere,
Hoşça kal!
Ya da nasıl istersen öyle kal!
Ama bir gün mutluluktan kendinden geçersen,
Bana da uğra..

Esra Uzalp

Esra Uzalp

Sır

Bu bir sır!
Yalnızca sözü bitenlerin bildiği.
Yumulup kalıp bir kapanda cenin gibi,
tekmelerken karanlığı,
ölüm sancısına doğar güneşler!
Şehir bir orospunun saçlarında uyanır,
gün boyanır dudağına...
Yüreğine dokunmadan,
hissetmezsün ellerimi.
Sebepsiz üşürsün gün ortasında,
sesin yabancı geir kulağına,
ruhun yalancı!
Dedim ya bir sır bu,
ilişirken bir adamın umutsuzluğuna,
beline dolanır gece!
Haberin bile olmaz,
tenindeki yıldızlardan...
Ağlama artık,
İlk değilsin sen!
Kaybolanların ruhu, içinde boğulduğun.
Sen gülerken ağlayanlar,
saçlarının arasında geziyor!
Ve onların acısı eziyor yüreğini...
Adil mi?
Dedim ya bir sır cevabı,
yalnızca sözü bitenlerin bildiği,
bilenlerin söyleyemediği bir sır...
Yattığın yerden kaldır başını,
bak!
Öldü şehirler çoktan!
Ve anne karnı sandığın karanlık,
bir orospunun saçları aslında...

Esra Uzalp

Esra Uzalp

Sitem

Mai siyah anılar geçiyor gözlerimden
zamanın yırtıklarına yamalı,
adım adım sayıyorsun geçmişi.
Sırtında bir yara izi, acıyor ağladıkça,
ağırdıka sen,
gözlerimi yumuyorum...
gelmiyorum!

Esra Uzalıp

Esra Uzalıp

Son

Aradığını bir seferde bulamaz bir kadın çantasında çünkü yaşanmışlıklar vardır bir kadının çantasının içinde. Anılar takılır parmaklarına. Eski bir sevgili tutuverir elini eski bir yaşam kesitinden. Sırf bu yüzden hep çantalarıyla gezer kadınlar. Yıpranmış bir mendildeki gözyaşı izleridir, bir kadının her yere yanında taşıdığı gerçeklerden biri. Bir aynadır akan rimelini silmek için baktığı, ya da birkaç yıl öncesine ait iki kişilik sinema bileti sonu unutulmuş bir filme. Bir kadın ağlarkenki bakışlarını saklar aynasında, ve ne zaman baksa uzun uzun o aynaya o bakışları görür. "Beni ağlattığın için affet, ne yaparsan yap görmemeliydin gözyaşlarımı". Bir kadının gözyaşı mahremidir aynı zamanda. Ne zaman o bakışları görse o aynada teşhirci gibi hisseder kendini, hisseder kendini ve aynı saniyede kaçıtır bakışlarını kendinden. "Ayna ayna söyle bana, ben var mıyım dünyada"... "varsam neden yalnızca beni gösteriyorsun? Beni yalnız gösteriyorsun". Çok ağırdır kadınların çantaları. Ağırdır. Bir kadının aynası mahremidir aynı zamanda. Hadi daha gerçekçi olalım, gerçek, bir adamın cebine kolaylıkla sığarken sığmaz bir kadının çantasına. Çünkü yaşanmışlıklar vardır bir kadının çantasının içinde. Gerçekleri sığdırmak için bir şeyleri unutması gerekir. Erkeklerin cepleri vardır, kadınlarda olmadığı kadar çok cepleri. Aradığını bir seferde bulur bir erkek cebinde çünkü yaşanmışlıkları hep ayrı bir cebindedir erkeğin. Anılar sadece hatırlamak istediğinde dolanır parmaklarına. Ne yıpranmış bir mendil, ne de ayna bulabilirsiniz bir erkeğin cebinde. Belki eski iki sinema bileti sonu unutulmamış bir filme. "Seni ağlattığım için affet, ne yaparsan yap dökmemeliydim gözyaşlarımı". Bir erkeğin pişmanlığı mahremidir aynı zamanda... "Hadi boşalt ceplerini çantama ve denize atıp bu çantayı koşalım farklı yönlere doğru, nasılsa çanta battıkça derinlere hafifler yüreğimiz"...Kadın çantasını ancak yaşanmışlıklardan vazgeçtiğinde taşımaz. Ve ne zaman bir kadın çantasını almazsa yanına o zaman bir erkek elleri cebinde yürür... "Seni incittiğim her şey için özür dilerim, ömrüm boyunca acısını çekeceğim"

Esra Uzalp

Esra Uzalp

Sonra

Sessiz bir çocuğun elma şekeri rüyası;
Anlamsızlık ve acemilik bakışında.
Titriyorum düşünürken seni,
Yaşlı bir adamın adres gösteren eli gibi titriyorum.
Sonra yüzüne bakıyorum hayatın,
Bir de yüzsüzlüğüne;
Şeker yedikçe daha anlamsız bakıyor çocuk,
Gözbebekleri dahi titriyor yaşlı adamın.
Yüzüm kaybolurken hayatın yüzsüzlüğünde,
Üşüyorum düşünürken seni.
Kış ortasında yalınayak bir çocuk gibi üşüyorum.
Sonra sesini duyuyorum senin,
Bir de sessizliğini...

Esra Uzalp

Esra Uzalp

Sustum

Sesim çıkmıyor artık,
ellerimi bağladılar
Uyanmak için yırttığım perde alev alıyor
Yangınında geçmişimin,
Söylediğim bütün kelimeler çatlıyor.
Ve sustum,
Sırrı dokülmüş aynanın aksinde.
Bölsem sesimi,
Bi dolu sessizlik çıkıyor,
Toplasam;
kendi sesim kendi boğazımı tıkıyor!
Ki sustum,
Şimdiye dek söyleyemediklerimin aksine.
Ölsem diyorum..
Bi dolu eksiklik çıkıyor.

Esra Uzalp

Esra Uzalp

Şarap

Yıllanmış bir şişe şarapla tükettik aşkı,
meze diye, masaya yatırdık ruhumuzu...
Bir günahı sever gibi sevdik ikimiz de,
ve yüzümüzün gölgesine gizledik çocukluğumuzu.
Şimdi, derme çatma bir aşkın enkazlarıyız!
Ya da kırık birer biblo göçük altında.
Ruhumu satarım ki sevdik, ikimiz de...
Bir günahı işler gibi sevdik biribirimizi!
Yıllanmış bir şişe şaraptı, tükettik aşkı!
Ve meze diye masada unuttuk ruhumuzu...

Esra Uzalp

Esra Uzalp

Tutuklu

Işığınla küçülen ihtiyatında gözlerimin,
tutukluyuz
ellerimizin kenetlenmiş parmaklıklarında
herkes kendi ruhuna gardiyan
her ruh sevdiğine mahkum
ayrılıklar, görüş günü
ayna karşısında ağladığımız
sıkıldıkça boynumuza bağladığımız
çarşafklar kadar uzun gece
uzun ve soğuk bir koğuşunda hayatın
iki avuçluk bir hücrede
iki tutukluyuz
ruhlarımıza, gardiyan
birbirimize, mahkumuz...

Esra Uzalp

Esra Uzalp

Vakit tamam

Vakit tamam! Örtün üstümü,
Cahiliye ' de bir kız çocuğuyum artık,
Karun'un oğluyum toprak altında.
Çölde bir sahra, sahrada bir kuru dal,
Durma hadi maziye dal!
Dal ve sök tüm karanlık yanlarını,
bütün yalanlarını, kazı tırnaklarınla!
Ve o hınçla kır baktığın tüm aynaları.
Soyun ruhunu, toprak diye yere ser!
Hani nerde, yok ki senden bir eser.
Gözlerin kör kuyular,
naftalin kokusu yüreğin.
Avucundan kanıyor damla damla emeğin.
Vakit tamam!
Ömrünü boyadığın bütün renkler solacak,
senin de herkes gibi,
bir gülüşlük saltanatın olacak.
Hadi gül, at yerlere kendini dağıt,
ebediyen kulağından gitmeyecek bu ağıt!
Susar mı sandın sessizlik miadı dolunca,
sussa ağlar mıydın bütün ömrün boyunca!
Vakit tamam, örtün üstümü,
Cahiliye'de bir kız çocuğuyum artık,
Karun'un oğluyum toprak altında.
Gördüğünüz bütün renklerden daha beyazım,
Bir muson ikliminde kışım, ayazım!
Annemin kucağından ilk düştüğüm yerdeyim.
Hepinizin gözünde karanlık bir perdeyim.
Hadi artık örtün üstümü,
Örtün ve gidin,
gidin ve unutun.
Toprağa düşene dek,
kendinizi avutun!

Esra Uzalp

Esra Uzalp

Vazgeçtim

Bir yaş(l) anmışlık hatırası yalnızlık,
Ruhuma sindiremediğim kokuların korkusuydu adın,
Ağladım;
Saçları ağardı gecenin,
Hiç güneş yüzü görmemiş bir pencerenin boyaları döküldü yüreğime.
Ağladım!
İçimden bir şehir geçti,
Şehirden sen!
Senden
ben
geçtim.
Vazgeçtim!

Esra Uzalp

Esra Uzalp

Yalan

Hayat doğarken başlayan bir bitiş,
Bitişin sonunda ölüm.
Çatlak duvarlar, mavi gökyüzü, parktaki tahterevalli
Hepsi yalan!
Bir kahkaha yırtar mı sandın kabuğunu,
Kendinin mi sandın uyandığın günleri?
Acı bir çığlık atıp önce kahkahalarla gülerim sana,
Yazık sana!
Yalan hepsi!
Gülüşün, düşünüşün, düşüşün yalan...
Dağılmasın diye itinayla tuttuğun her şey çoktan tuzla buz oldu.
Sen hala içinden geldiğini sandığın şarkılarla,
Avut ruhunu,
Unut ruhunu!
Yalan...
Köşe kapmaca oynayan iki çılgın,
Akreple yelkovan.
Uyandığın günler dalga geçiyor senle.
Güneş narsist bir yıldız, gece kör bir dilenci,
Uçmuş bir esrarkeş şehir
İçindekiler uyuyunca uyanan!
Yalan aynadaki bakışın,
Uyuyuşun uyanışın yalan...

Esra Uzalp

Esra Uzalp

Yalnızlık

Üçümüzdük sessizlik;
Ben susardım, sen bakardın,
Yalnızlık tam ortamızda yüzüstü uzanırdı...
Ne zaman baksam yüzüne,
Sen hep bir şey düşünürdün.
Ellerin belinde dururdu düşünürken,
Yalnızlık tam ortamızda!
Şimdi sesini bir taş plak dinler gibi,
Derinden çok uzaktan duyuyorum.
Çoğaldıkça yalnızlığım,
Şöküp sesini plaktan yalnızlığı koyuyorum...

Esra Uzalp

Esra Uzalp

Yarı çıplak gülüş

Bir bebeğin ağlayarak çıkışı gibi
ana karnından,
Hücreden çıkışı gibi müebbet yemiş
ölü bir bedeninin,
Ya da otel odasından, yarı çıplak bir fahişenin,
Bu şehirden çıkıp gidesim gelir!

Ağlayarak doğuşum, gecelerin koynuna,
bir odada tek başıma ölüşüm,
ya da yarı çıplak gülüşüm hayatın en orta yerinde,
taşıyamam ağır gelir...

-Herkes ağlayarak doğar,
ve yalnızdır ölürlen,
bir ben gizleyemem hüznümü yarı çıplak gülerken-

Esra Uzalp

Esra Uzalp

Yas

Çoğalır içimde akşam,
Şesin güz olur yapraklarıma,
Sarıyorum...
Adın kış arifesi toprağa düşen soğuk,
Üşür müsün çıplak kalırsan,
Benim gibi ölür müsün
Bir akşam nöbetinde?
Şimdi bir nehir olup aksan da dallarıma,
Faydası yok!
Kurudum artık,
En iyi, alev çıkar sana bu ruhtan.
İzle şimdi yangınımı arkana yaslan,
Geçmişe yaslan, kendine yaslan,
Öylesine durduk yere yaslan...
İçimdeki gecelere güneş,
Yangınımı izlediğin.
Adın ayrılık arifesi içime düşen kurt,
Üşür müsün çıplak kalırsan,
Benim gibi ölür müsün
Bir yalnızlık nöbetinde...

Esra Uzalp

Esra Uzalp

Yenil(en) iř

küçüldüm
boyum
yetmiyor en üst rafa
üstüne de bassam bir şeylerin
yetişemiyorum düşlerime
büyüt beni anne
bu kez masal anlatmadan
ninnilerle uyutmadan büyüt
ve hiç bırakma ellerimi
nasılsa öğrenirim
tek başıma yürümeyi...

Esra Uzalıp

Yoksun

Anlatması zor..
İçindeki boşluk yutar dünyayı,
Sen korktukça zevk alır,
boşalır dünyan!
Diz çöküp önüne, kusmanı ister
İçine sindiremediğin şeyleri,
ve kustukça sen, huzur bulur.
Hayvan gibi çılgılık da atsan,
Bedenini yırtıp dışarı çıkamaz ruhun!
Ne istedin ki?
Ya da ne sandın istediğin şeyi,
Sustukça büyür kara delikler,
Seni de yutar beni de...
Kus şimdi!
Kusabilecek misin?
Sökebilecek misin ruhuna yapışan zifti?
Yuttukça,
büyür boşluklar,
Dedim sana...
Şimdi içindeki boşluklardan bir dünya yapıp kendine,
Pişmanlıklarına tapınıyorsun.
Korkuyorsun.
Korktuğunu fark etmekten daha da çok korkuyorsun.
Yoksun sen.
artık
Sen yoksun!
Bir martının bakışında değilsin artık.
Ya da kimse çarpmaz omzuna yolda yürürken!
Öylece olduğun gibi bırakırlar seni,
Olmadığını sanarak...
Büyümez daha içindeki boşluk.
Kısır kalırsın...
Kara delikler daha da kararır,
Kusarsın!
ruhunu da çözer gözyaşın zifti de,
Ağlarsın!
Yine de kimse çarpmaz omzuna yolda yürürken.
Gülerken birden duruverirsin,
sigaranı söndürürken bişeyler acır içinde,
Avucunun içi gibi bildiğin bir yerde kaybolursun.
Hiçbir şey düşünemezsin aynaya bakarken!
Bir şey anlatırken susarsın ansızın...
Kendine susarsın...
Eskiye susarsın...
Sebepsiz, öylesine susarsın!
Çünkü yoksun sen.
Artık,
sen yoksun!

Esra Uzalp

Esra Uzalp

Yol

gittin
ve Şimdi yokluğu ispatlanmış bir eski ağ tanrısı gibisin
insan gibisin; mucizesiz ve aciz
kapısı sürüldü mavi yeşil rüyanın
kovuldum cennetinden
Dünya kadar ıssız,
Ve günlerin sonsuzluğunda,
Havva'sız Adem kadar yalnızım yeryüzünde
yer yer yüzünde derin bir izim,
dinsizim artık
gittim
giderken dünyevi zevkler bıraktım sana
gözlerimi bakışında bıraktım,
Őözlerini yangınımda,
ellerini,
bıraktım..

yokluğu ispatlanmış bir eski ağ tanrısı gibisin
cennetin de var,
artık cehennem de..

Esra Uzalp

Zaman

Kırık dökük sandalyeler üzerinde,
antika bir saatten sızan zamanın tekdüzeliğinde
dönüşür beyaz griye!
Avuç içi kadar mutluluğu,
bir kucak dolusuna sıvamak ister,
Üç bacaklı sandalyesinde zaman.
Ve kuru bir ardıcın dalları gibi,
batırır saçlarını mavinin ta göğsüne!
Uyanma sakın!
Ağlarsan gökteki kızıl yırtıklara bozulur büyü.
Saçların ota, ellerin toprağa dönüşür açaran gözlerini.
Yaşadığın ömre acımaz tabut,
sıktıkça sıkar bedenini kavuşur gibi sevgiliye.
Ve durur senin pencerede,
zamanın o antika tekdüzeliği.
Diğer üç bacağı da kırılır sandalyenin...
Kelebek girdiğin tabuttan kurt çıkarsın sonunda!
Ve bir kucak dolusu karanlığı,
bir avuç içine sığdırmaya çalışırsın!
Maviysen, ellerin büyür.
Griysen,
acın...

Esra Uzalp

Esra Uzalp